Recensie: Klassiek Aan De Schelde - Julia & Romeo ****1/2

Boeienwei Linkeroever
zondag 25 augustus 2024

foto © La Volta Stage Productions

Recensie:
Klassieke muziek heeft het vermogen om mensen ten diepste in vervoering te brengen; en al helemaal als het fantastisch wordt uitgevoerd. 'Klassiek aan de Schelde' editie 2024 was dan ook een schot in de roos. Vanop de Boeienweide op Linkeroever met aan de zijkant het zicht op de rede van Antwerpen bij ondergaande zon kon het publiek genieten van enkele pareltjes van de hand van Gounod, Tsjaikovski, Beethoven, Piazzolla … uitgevoerd door het grote orkest van Flanders Festival Orchestra onder de deskundige leiding van Dirk Brossé. De maestro had voor de gelegenheid sopraan Charlotte Wajnberg, tenor Linard Vrielink, violiste Bade Dastan en accordeoniste Elke De Meester nog als extra solisten meegebracht. Met zoveel talent verzameld op één podium kon 'Julia & Romeo' dan ook niet anders dan een overweldigend succes worden.

De titel van deze editie van 'Klassiek aan de Schelde' was niet toevallig 'Julia & Romeo'. Want zoals presentator Carl Huybrechts zo treffend wist te vertellen: "In mooie relaties is het altijd de vrouw die de weg wijst." In ieder geval: wat u ook van deze uitspraak mag vinden, het valt niet te ontkennen dat het thema van de liefde heel wat componisten heeft weten te inspireren tot het schrijven van geweldige muziek. Het Flanders Festival Orchestra zat klaar om daar een mooie staalkaart van te presenteren en stak van wal met de Ouverture uit 'Ruslan and Lyudmila' van Mikhail Glinka.
Mocht u nu het gevoel hebben dat u daar nog nooit van gehoord hebt, moet u niet panikeren: wij ook niet. Maar … de keuze bleek wel perfect voor deze gelegenheid. Dit openingsstuk had alles om het orkest te laten schitteren in al zijn schoonheid. Het tempo lag lekker en als publiek werd je getrakteerd op een ronde klank die de ene keer dreigend en dan weer romantisch klonk. De verschillende instrumentengroepen binnen het orkest kwamen allemaal mooi aan hun trekken en tot slot kreeg je de volle klank als ze allemaal samen speelden. Het was een meer dan geslaagde opening voor wat een geweldige avond zou worden.
En dan mocht de eerste soliste het podium al betreden: de Belgische sopraan Charlotte Wajnberg, laureate van de Koningin Elisabethwedstrijd 2018. Zij bracht 'Je veux vivre' uit 'Roméo et Juliette' van Charles Gounod. Instrumentaal heeft 'Je veux vivre' (gelukkig) weinig om het lijf waardoor alle aandacht mag gaan naar het vocale. En daar schittert Charlotte. Je hoort het positieve gevoel in haar stem en ze speelt met de hoge noten alsof het bikkels zijn die ze uit de losse pols opgooit en vervolgens weer probleemloos opvangt. Het is een ware lust voor het oor. We konden niet anders dan vervuld worden van dezelfde positieve vibe die we in haar stem hoorden.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Op naar de tweede solist van de avond: de Nederlandse tenor Linard Vrielink. Hij mocht de klassieke aria 'Una furtiva lagrima' van Donizetti brengen. Na alle afwijzingen en tegenslagen heeft Nemorino eindelijk het gevoel dat het liefdesdrankje begint te werken nadat hij een traan van emotie over de wang van Adina heeft zien rollen. Het is een aria vol passie en emotie. Ook al versta je geen woord van de tekst, Linard weet het nummer zo te vertolken dat al die emoties doorklinken in de uitvoering. Je voelt de liefdespijn, maar ook de opluchting. Voor ons was het puur genieten. Als extra bonus hadden we uiteraard de expliciete aanwezigheid van de fagot in de instrumentatie.

De Wals uit 'Het zwanenmeer' van Tsjaikovski verlengde het moment van genot. De melodie ligt iedereen bekend in de oren en de uitvoering was om van te smullen. Hobo en harp starten de melodie terwijl de strijkers zachtjes voor wat spanning zorgen. De echte dreiging komt in de melodie wanneer het koper volop komt opzetten en hulp krijgt van de snelle violen. Vervolgens laten de violen zich van hun meest romantische kant horen en wordt de muziek terug opgebouwd tot de cello's en contrabassen het overnemen en de donkerte terug in de klank sluipt. Deze wals is dan ook het perfecte stuk om te illustreren hoe de verschillende instrumentengroepen kunnen gebruikt worden om sfeer te creëren. Het is een melodie waarbij je de ogen moet sluiten en je je moet overgeven aan de muziek om zo de klank je gevoelens te laten leiden. Het is een lust voor het oor … en de ziel.

De laatste tonen deinden nog uit naar de oever van de Schelde en daar was Carl Huybrechts weer om ons wat te vertellen over het liefdesleven van Ludwig. Kort samengevat: hij was niet voor één gat te vangen en balanceerde op de slappe koord tussen verschillende romances. De uitleg van Carl was iets uitgebreider en had links en rechts een kwinkslag (de ene al geslaagder dan de andere), maar het kwam erop neer dat de componist 'Romance in F' voor viool en orkest had geschreven en dat de jonge en getalenteerde Bade Dastan haar viool ter hand zou nemen om ons te trakteren op een moment van pure romantiek. En zo geschiedde: het Flanders Festival Orchestra onder leiding van Dirk Brossé begeleidde Bade bij haar moment in het spotlicht. Ze trakteerde ons dan ook met geweldig virtuoos vioolspel dat haar talent bevestigde. Het was dan ook geheel terecht dat Vlaams minister van cultuur Jan Jambon later op de avond namens de Vlaamse regering een financieel steuntje in de rug kwam overhandigen om de verdere muziekstudies van Bade Dastan in Philadelphia te steunen.

'Fé¼r Elise' kwam deze avond niet aan bod, maar wel een compositie van Dirk Brossé die gebaseerd was op deze melodie van Beethoven. Het Flanders Festival Orchestra bracht het tweede deel van 'Elise at Tifany's'. Het is een heel filmische score die heel romantisch opent met veel aandacht voor dwarsfluit en hobo, plots heel wat tempo oppikt en dan het vioolwerk van Otto Derolez in de kijker plaatst. Hij krijgt de warmte van de cello achter zich en spontaan kwam bij ons het beeld van een zomerse zonsopgang naar boven. De interventies van de hobo klonken daarbij als vogeltjes in de ochtendzon. Het was opnieuw een voorbeeld van hoe instrumentale muziek je mee kan voeren naar een fantasiewereld achter de klanken die gedreven wordt door gevoel.

Dat gevoel hadden we ook bij de 'Libertango' van Astor Piazzolla. Elke De Meester had haar opwachting al gemaakt tijdens het 'Thema' uit 'Il Postino'. Ze overtuigde daar al van haar virtuositeit op de accordeon, maar 'Libertango' wist zowaar nog dieper te raken. Het arrangement was van Dirk Brossé en opnieuw viel het op hoe hij gebruik weet te maken van het volledige orkest om een heel beeldende klank te produceren. Wat we te horen kregen zou zomaar gebruikt kunnen worden in een achtervolgingsscène van een Bond-film die zich in Argentinië afspeelt. Elke laat haar accordeon zorgen voor de spanning van de tango terwijl het orkest het filmische karakter gaande houdt. We hoorden achteraf iemand zeggen hoe verbaasd ze was dat men zo'n klank en zo'n sfeer live kan creëren. En die opmerking was absoluut terecht.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Wat Klassiek aan de Schelde weet te brengen is een plezier voor de geoefende, klassieke luisteraar en een geweldige kennismaking voor de nieuwkomer in dit genre. De titel 'Dance of the knights' uit het ballet 'Romeo and Juliet' zegt misschien niet veel voor de doorsnee toeschouwer, maar iedereen kent deze melodie van Prokofjev. Idem voor 'A time for us' van Nino Rota. Het laatste voert je mee op een stroom van romantiek die vooral gevoed wordt door het vioolspel van Otto Derolez. Het eerste wordt dan weer gekenmerkt door de geweldige explosie aan kracht wanneer de tuba en de trombones het koper eens stevig mogen laten klateren. De hoorns nemen over voor het verzachten van de klank om dan de dwarsluiten het luchtige werk te laten doen. De fagot zorgt op haar beurt weer voor de overgang naar het zware werk van de tuba en de trombones. Dit stuk van Prokofjev neemt het publiek dus mee langs de kleurenpaletten van de blaasinstrumenten om je tenslotte de kracht van een symfonisch orkest ten volle te laten ervaren. Wanneer je bijna omvergeblazen wordt, ben je volledig ondergedompeld in het gevoel van het muziekstuk. Hoe geweldig is dit om dat live te kunnen ervaren!

< Sascha Siereveld >

De setlist:

Ouverture uit 'Ruslan and Lyudmila' (Mikhail Glinka)'Je veux vivre' uit 'Roméo et Juliette' (Charles Gounod)'Una furtiva lagrima' uit ' L'elisir d'amore' (Gaetano Donizetti)Wals uit 'Het zwanenmeer' (Pjotr Iljitsj Tsjaikovski)Romance in F voor viool en orkest (Ludwig van Beethoven)'Elise at Tifany's' (Dirk Brossé)Thema uit 'Il Postino' (Luis Enré-quez Bacalov)Libertango (Astor Piazzolla)'A time for us' uit de film 'Romeo and Juliet' van Franco Zeffirelli (Nino Rota)'Tonight' uit 'West Side Story' (Leonard Bernstein)'One hand one heart' uit 'West Side Story' (Leonard Bernstein)'Dance of the knights' uit het ballet 'Romeo and Juliet' (Sergej Prokofjev)'De lichtjes van de Schelde' (Bobbejaan Schoepen en Jan Stevens)

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.